

Šogad mazliet atšķirīgs 18. novembra novēlējums

Ko novēlēt Latvijai viņas 103. dzimšanas dienā? Dievam uzticoties, augt ticībā, cerībā un mīlestībā? To visu, protams, bet šogad gribas novēlēt tai veselību, atbrīvošanu no Covid-19 vīrusa ar visiem tā variantiem, un vēl klāt gribas novēlēt katram dziļi pārdomāt un savā dzīvē īstenot Apustuļa Pāvila seno, bet nekad nenovecojošo mācību: „Pārbaudiet visu, paturiet to, kas labs! No jebkāda ļaunuma atturieties!” (I Tes. 5:21 - 22).

Vārds pārbaudiet oriģinālā grieķu valodā ir *dokimazete*. Tātad, mums ieteikts ne tikai pārbaudīt rakstīto un teikto, bet meklēt pēc dokumentācijas, ka piedāvātais patiešām ir labs, vai saskan ar patiesību. Senā grieķu pasaulē dokimazete apzīmē praksi tirgū rūpīgi pārbaudīt, vai piedāvātā nauda nav viltota.

Pāvils gudri paredzēja, ka būs laiki arī ticīgo vidū, kad tiks piedāvātas mācības, kas nesaskan ar patiesību, kurai varētu uzticēties. Viņš jau bija piedzīvojis, ka tad, kad tiek sagrautas attiecībās ar Dievu vai ar līdzcilvēkiem, tur katrs sāk tik skaļāk apliecināt savu taisnību vai paša patiesības definējumu. Kur tā notiek, top vājināti gan debesu valstības, gan jebkuras valsts pamati.

Pēdējos mēnešos biežāk esam dzirdējuši un lasījuši par to, cik, šķiet, daudz latviešu vairs neuzticas zinātnei vai iepriekš atzītām autoritātēm. Šā gada 6. - 12. novembra laikrakstā Laiks, gan Sallijas Benfeldes rakstā *Kā iznīcināt savu valsti*, gan Jura Lorenca vārdi rakstā *Pēcpatiesības laikmets* ir dziļi nozīmīgi un satraucoši. Juris Lorencs, noslēdzot rakstu, secina: „Mani biedē, ka šajā savstarpējās neuzticības gaisotnē veidojas kaut kas ļoti nepatīkams. Galējā instancē tas jau ir nacionālās drošības jautājums. Man kā Latvijas patriotam šī sajūta nerada iekšēju mieru.”

Kā to atgūt? Kā stiprināt tautā tos, kuri šajā informācijas pārpludinātajā pasaulē meklē pēc patiesības vai gudrības atpazīt labo, kam pieķerties, un ļauno, no kā atrauties. Varbūt, ka palīdz citu pieredze? Pirms Latvija atguva neatkarību, mācītājs Dr. Roberts Akmentiņš Lauku Dzīve 1990. gada izdevuma intervijā uz viņa laikmeta piedzīvojumiem dalījās vērtīgā perspektīvā: „Jā, viens laikmets nomainījis citu. Kā izvērtēt cilvēku objektivitāti? Kur ir tā robežšķirtne, lai zinātu, kurš ir paties, kurš nē? Šo atbilžu meklēšana atkal ir liels pārbaudījums mūsu tautai. Strīdu dēļ sākas šķelšanās. Daudzi joprojām netic labajam, kas notiek, jo uzskata: kas reiz viņus apzadzis, tam nedrīkst ticēt. Tautas dvēseli gribēja pilnīgi iznīcināt. Reliģiju iznīcināt. Morāli iznīcināt. Nacionālās jūtas iznīcināt. Pastiprināti to centās darīt, taču nepaguva!”

Paldies Dievam, nepaguva iznīcināt to, kas labs un tīkams, svētīgs latvju tautai, un ticu – nepaguva arī dēļ tiem, kas mācīja, kā prasīt, aiz kādiem nolūkiem kas rakstīts? Ar kādu autoritāti kāds runā, vai teiktais saskan ar patiesību? Reiz ļaudis izbrīnījās par Jēzus mācību: „Jo viņš tos mācīja kā tāds, kam ir autoritāte, un ne kā viņu rakstu mācītāji” (Mt. 7:29). Mums ir Dievs, kam pieder augstākā autoritāte. Viņš, kam lūdzam, lai svētī Latviju, zina ceļu katram mums un visai mūsu tautai. Kā Pāvils iedrošina: „Jūsu Aicinātājs ir uzticams! Viņš arī darīs!” (I Tes. 5:24)

Viņš lai dara gaišus mūsu Latvijas Valsts svētkus! Kā šogad pirmo reizi naktī gaismā mirdzēs Brīvības pieminekļis, tā lai gaiši mirdz mūsu sirdis! Lūgšim par tiem, kas vada un aizsargā Latviju. Ar laipniem vārdiem un labiem darbiem stiprināsim cits citu, jo arī tā Dievs darīs gaišu Latvijas un mūsu tautas nākotni. Viņš lai dod, ka Latvija drīz atveseļotos un atbrīvotos no ļaunā vīrusa un jebkāda ļaunuma! Vēlēsim cits citam visu gaišu, visu, kas labs, nes svētību un atjauno sirds mieru! Dievs lai apgaismo mūsu tautas ceļu savā patiesībā un dāvina pateicību par iespēju vienotībā tajā tālāk doties!

Arhibīskape Lauma Zušēvic

